ei rääkinud ega laulnud mitte, waid üks mühin ja kahin käis läbi kiriku. Sääl tõusis üks sugulane pingi päält üles, astus wanaemakese ette ja hakkas temaga rääkima: „Waata sinna altari poole, sääl näed sa oma poegi.“ Wanake löi omad silmad sinna poole, ja nägi oma mõlemad lapsed, ühte wõllasambas rippuwat ja teist ratta külge seutud olewat.

„Näed sa nüüd, emakene“, ütles sugulane, „nenda oleks nendega sündinud, kui mitte Jumal 'poleks neid nende noores eas kui ilmasüüta lapsukesi enese juure wõtnud. Seepärast ära kaeba ega nuta neid mitte enam taga.“ „Mis Jumal teeb, on hästi tehtud!“

Wanake läks wärisedes kodu, ja selle päale ärkas ta üles, kus nüüdki ta ihu weel värises. Ta tõusis woodist üles, laskis ennast põlwede päale, palus Jumalalt andeks, et Temale jõledaste süüd oli mõistnud, ning tänas Teda selle eest, et Ta seda oma targa nõuu järele hästi teinud, mis tema omas rumaluses ülekohtu oli arwanud. — Kolmandamal pääwal läks wanake isi ka oma laste juure.

Mis Jumal teeb, on ikka hää,
Ehk ma kül pean jooma
Ka wahel wiha karika',
Ei siiski ma ei karda;
Sest wiimati saab ometi
Mu süda kallist rõõmu,
Mis lõpetab kõik hirmu.

J. D.

Halastamata õde.

Kord elasid kaks õde, üks oli rikkas, sellel 'polnud ühteainust last, aga teine oli waene ja lesk, temal olid wiis last, keda ta mite toita ei jõudnud. See läks ükskord oma rikka õe juure ja palus temalt natukene leiba, lastele näljakustutuseks. Aga õel oli kiwikõwa ja jääkülm süda rindus, ei annud oma waese õe lastele midagi, ütles: „M'ul 'pole isigi midagid maeas, mis ma weel sinule pean and-